

Arrest

nr. 312 708 van 9 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 juni 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 10 december 2021 en op 24 juni 2022.

1.2. Op 17 oktober 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoeker bij arrest nr. X van 27 februari 2023 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 3 april 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 22 juni 2023 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. X van 18 december 2023 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 22 juni 2023.

1.7. Verzoeker dient op 16 januari 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 5 maart 2024 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzisch afkomst te zijn. U bent geboren te Ramsar op (...) 1993. U heeft uw hele leven in de stad Chaboksar gewoond. U hebt nog één broer. U hebt uw militaire dienst volbracht van begin 1393 tot begin 1394 (= einde maart 2014 tot einde maart 2015) en volgde hogere studies, meer bepaald een bachelor elektrotechniek, dewelke u hebt moeten afbreken. U was tevens zelfstandige en had uw eigen handelszaak in elektromechanica. U bent ongehuwd en kinderloos. U bent geboren als moslim maar sinds uw dienstplicht niet meer gelovig. Op 29 juni 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreesde u voor uw leven omdat u op donderdag 11 mordad 1397 (=2 augustus 2018) samen met uw vriend V. K. in Teheran had deelgenomen aan de nationale protesten naar aanleiding van de economische malaise in Iran omwille van het ontbonden nucleaire akkoord. Tijdens deze protesten vroeg uw vriend V. u om ter hoogte van de Khaleh-brug de protesteersders en de agressie van de autoriteiten te filmen aangezien de batterij van zijn eigen gsm-toestel leeg was. Omstreeks 20.00 uur bij zonsondergang, gingen u en V. terug richting de slaapzaal in uw onderwijsinstituut doch jullie werden tegengehouden door twee burgeragenten op een motorfiets. Ze informeerden naar jullie identiteit en de reden van jullie aanwezigheid. Jullie deelden mee geen protesteersders maar studenten te zijn die boeken wilden kopen en dat jullie onderweg waren naar jullie slaapzaal. De agenten namen daarop foto's van uw studentenkaart en van de Melli-kaart van V. . Ze bevelen jullie tevens onmiddellijk de plaats te verlaten. Enkele maanden later vernam u via telegram van uw vriend V. dat hij een oproeping had gekregen om zich aan te bieden bij de Revolutionaire rechtbank in Teheran. Een week later, op 14 azar 1397 (= 5 december 2018), moest u zich ook aanbieden, maar dan op de rechtbank in Rasht, die behoorde tot uw woonplaats. U werd er ondervraagd over uw aanwezigheid op 11 mordad 1397 en u herhaalde hetgeen u eerder al had meegedeeld op de dag van de betoging, namelijk dat u een student was en daarom in Teheran aanwezig was. U voelde echter aan dat men uw verklaring niet aanvaardde en men sloot u op in het kader van nader onderzoek. De volgende dag kon u op borg vrijkomen nadat uw vader en oom zorgden dat aan de gestelde borg van 500 miljoen werd voldaan door middel van een eigendomsakte van een tuin van uw oom. Uw vader en oom schakelden ook een advocaat in. Vervolgens ontving u bij u thuis een dagvaarding d.d. 27/11/1397 (=16 februari 2019). Hierin stond dat u zich op 1 esfand 1397 (= 20 februari 2019) opnieuw diende aan te bieden op de rechtbank, ditmaal bij de revolutionaire rechtbank in Teheran. U zou gearresteerd worden indien u zich niet zou aanbieden en zowel uw advocaat als uw familie zeiden u dat het moeilijk zou worden en dat u gevaar zou lopen. U bent bijgevolg niet naar de rechtbank gegaan. In plaats daarvan dook u drie dagen vooraleer u op de rechtbank werd verwacht, onder in Jangsara. Op 3 esfand 1397 (= 22 februari 2019) kwamen de politiediensten (Niruye Entezami) naar uw huis met een arrestatiebevel. Een van de dagen daarna, op 4, 5 of 6 esfand 1397 (= 23, 24 of 25 februari 2019) kwamen ook agenten in burger naar uw thuis en voerden een huiszoeking uit waarbij ze onder meer uw identiteitsdocumenten alsook uw laptop in beslag namen. Op deze laptop stond de video van de betoging die u voor V. had gemaakt nadat u zelf de gegevens van uw gsm-toestel had overgezet op uw laptop. Op 7 ordibehesht 1398 (= 27 april 2019) werd een vonnis uitgesproken door de rechtbank in Teheran waarin u bij verstek werd veroordeeld tot twee jaar en zes maanden gevangenisstraf. U werd schuldig bevonden aan deelname aan de protesten, aan samenwerking met buitenlandse media en aan virtuele activiteiten tegen het regime. Op 16 ordibehesht 1398 (= 6 mei 2019) ontving uw familie dit vonnis en daags nadien, op 17 ordibehesht, ontving u van uw familie een foto van dit vonnis. Op voorstel en aanraden van zowel uw Iraanse advocaat als uw familie hebt u op 18 ordibehesht 1398 (= 8 mei 2019) Iran illegaal verlaten door de grens met Turkije over te steken. U verbleef een achttal maanden in Turkije waarna u verder reisde naar Griekenland. In Griekenland, waar u een acht- à negental maanden verbleef, hebt u meermaals een verzoek om internationale bescherming trachten in te dienen, doch dit diende te gebeuren via Skype. U probeerde meermaals maar men beantwoordde uw aanvraag niet. U reisde vervolgens verder richting West-Europa en op 28 juni 2021 kwam u in België toe. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maakte u twee attesten over van uw psycholoog P. J. d.d. 8 december 2021 en 23 juni 2022 waarin hij bevestigt dat u sinds september 2021 bij hem in behandeling bent alsook dat u zich in depressieve toestand bevindt met slaapproblemen, geheugenproblemen, neerslachtigheid, gevoelens van desillusie en suicidale gedachten waarbij hij opmerkt dat uw angsten en geheugenproblemen van invloed kunnen zijn op uw capaciteiten om

het onderhoud te voeren. Voorts maakte u op 23 december 2021 via uw advocaat per email ook volgende documenten over: een fotokopie van de voor en achterzijde van uw Iraanse identiteitskaart of Melli-kaart, een fotokopie van de eerste pagina van uw Iraanse geboorte- en nationaliteitsbewijs of Shenاسنامه, een fotokopie van de eerste pagina uit uw Iraans paspoort met nummer Z(...), een kopie van twee Iraanse juridische documenten, zijnde de dagvaarding en het vonnis en een kopie van het contract tussen u en uw Iraanse advocaat.

Op 17 oktober 2022 nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde deelname aan de protesten in Iran noch aan de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen. Op 21 november 2022 hebt u beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). Op 27 februari 2023 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS en besloot in haar arrest met nummer 285388 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te verlaten hebt u op 3 april 2023 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming ingediend. Enerzijds haalde u aan dat de problemen waarvoor u Iran hebt verlaten nog steeds gelden en hetzelfde waren en anderzijds haalde u aan dat u sinds de zomer van 2022 in België begon mee te werken met de MKO, een Iraanse oppositiepartij. Hun tv-zender Symazieh Azadie zou u gefilmd hebben gefilmd en de Iraanse autoriteiten zouden op de hoogte zijn. Ook de lokale gemeenschap in uw dorp is op de hoogte en uw familie werd gepest. Ook nam u in België deel aan betogingen tegen het Iraanse regime en was u ook politiek actief via sociale media zoals Twitter en Instagram. U had eveneens een interview gehad met Iran International. Bij terugkeer naar Iran vreesde u geëxecuteerd te zullen worden door het Iraanse regime dan wel door de mensen uit uw dorp. U legt in het kader van uw tweede verzoek geen documenten neer.

Op 23 juni 2023 oordeelde het CGVS dat uw volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk was. U verwees enerzijds immers naar dezelfde motieven waarop u uw eerste verzoek steunde waarover reeds werd geoordeeld dat ze niet geloofwaardig waren hetgeen door de RvV bevestigd werd. Anderzijds werd met betrekking tot uw activiteiten in België, zijnde uw betrokkenheid bij de oppositiegroepering MKO en het interview bij hun zender, uw deelnames aan betogingen, het interview op Iran International en uw activisme op sociale media, geoordeeld de oprechtheid van uw engagement voor de MKO ernstig in twijfel kan worden getrokken alsook dat u uw beweerde politieke activisme noch het feit dat u omwille hiervan in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou staan, aannemelijk wist te maken. Op 7 juli 2023 ging u bij de RvV in beroep tegen deze beslissing van het CGVS. In haar arrest met nummer 298884 d.d. 18/12/2023 werd uw beroep door de RvV verworpen. U ging niet in cassatieberoep.

Zonder België te verlaten hebt u op 16 januari 2024 een derde verzoek om internationale bescherming ingediend. In het kader van uw huidige verzoek haalt u aan dat u sympathisant bent van de Moejahideen-MKO en dat u documenten hebt inzake bedreigingen die uw familieleden krijgen van M. R., uw voormalige leerkracht en tevens leider van het comité van de staat. Deze man heeft via uw broer uw oproepnummer gekregen en op 27 december 2022 vroeg de man u terug te keren naar Iran alsook vraagt hij uw ouders en broer naar u. Voorts legt u een document voor inzake van uw nicht N. H. die lid is van het comité Shabuk Sar. Ook zij valt uw ouders lastig omwille van uw deelnames aan betogingen in België. Via sociale media wordt u tot slot gevolgd door H. R., die uw ouders ook bedreigt omwille van uw deelnames aan betogingen en activiteiten op sociale media. Via uw broer vernam u dat de overheid nog steeds naar u op zoek is.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te zullen worden door de Iraanse autoriteiten alsook door de dorpelingen uit uw regio van herkomst.

Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: twee screenshot inzake de contacten die R. M. maakte, een formulier met leden van het comité onder meer uw nicht hetgeen u online via google hebt gevonden, prints van de sociale media van H. R. en zijn familie die uw familieleden bedreigt omwille van uw deelname aan betogingen en activiteiten op sociale media en tot slot een grondplan waarop de huizen van uw ouders en hun belagers staan aangeduid.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat ook uw huidige volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in geval van een volgend verzoek

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u opnieuw aangeeft dat u een sympathisant bent van de MoedjahedeenMKO (verklaring volgend verzoek vraag 17). In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming op 23 juni 2023 door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard daar de oprechtheid van uw engagement voor de MKO werd betwist. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest met nummer 298884 d.d. 18/12/2023. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U beperkt zich immers louter tot het herhalen dat u sympathisant doch geen lid bent van de MKO (verklaring volgend verzoek d.d. 31 januari 2024, vraag 18) zonder dat u ook maar enigszins uw engagement staft of concretiseert.

Voorts geeft u aan dat u nog steeds wordt gezocht waarbij een zekere M. R. u op 27 december 2022 tweemaal zou hebben gebeld alsook dat hij bij uw ouders en broer naar u vraagt (verklaring volgend verzoek, vraag 17). U laat echter wederom na ook maar enigszins te concretiseren waarom de man naar u op zoek is of zou willen dat u terugkeert. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd op 17 oktober 2022 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en redenen van vertrek uit Iran en deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest met nummer 285388 d.d. 27 februari 2023. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Ook in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 3 april 2023 kon u voorgaande beoordeling niet in een ander daglicht plaatsen, noch bij het CGVS noch voor de RvV. Desalniettemin dateert de oproep die u in het kader van uw huidige verzoek aangeeft, van 27 december 2022. Er mag van u in alle redelijkheid verwacht worden dat u dit element al eerder, te weten bij uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming en minstens tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV d.d. 7 juli 2023 zou hebben opgeworpen, mocht hieruit blijken dat men actief naar u op zoek zou zijn in Iran. Dat u niet wist dat het belangrijk was (verklaring volgend verzoek, vraag 17) kan geenszins overtuigen. Van een verzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten. Dat u in het verleden zou hebben nagelaten te vermelden dat u werd gecontacteerd door een leider van een nationaal comité terwijl u in het kader van uw huidige verzoek hiermee net wil aantonen dat u nog steeds gezocht wordt, kan dan ook niet overtuigen als zijnde een nieuw element.

De documenten die u ter staving van uw huidige verzoek voorlegt (verklaring volgend verzoek, vraag 19) kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. De screenschot van WhatsApp waarmee u wil aantonen dat de genaamde R. M. u heeft gecontacteerd, kan eenvoudigweg in scene gezet zijn en toont bovendien niet aan dat deze man u ook daadwerkelijk gecontacteerd heeft, laat staan met het oog op u te laten terugkeren naar Iran teneinde vervolging in te stellen.

Dezelfde bedenking kan worden gemaakt met betrekking tot uw bewering dat uw ouders lastiggevallen worden door enerzijds uw patronale nicht N. H. die eveneens lid zou zijn van het comité van Shabuk Sar en anderzijds H. R. en R. R., die uw ouders zouden bedreigen (verklaring volgend verzoek, vraag 17 & 19). Vooreerst is het ook in deze opnieuw bijzonder merkwaardig dat u pas op heden in het kader van uw tweede volgende verzoek, plotsklaps op de proppen komt met een patronale nicht en enkele mannen genaamd R. die uw ouders zouden lastigvallen terwijl u hun namen compleet onvermeld hebt gelaten bij uw vorige verzoek om internationale bescherming niettegenstaande u toen weliswaar reeds aangaf dat uw ouders door dorpsgenoten werden gepest doch zonder te concretiseren. Indien het werkelijk uw nicht en naaste burens waren die uw ouders hebben lastiggevallen, valt niet in te zien dat u eerder naliet om concreet hun namen te noemen.

Het document betreffende uw patronale nicht is hetgeen u zelf hebt teruggevonden op internet en kan eerst en vooral eenvoudigweg gemanipuleerd zijn waardoor de authenticiteit op geen enkele manier kan geverifieerd worden, te meer daar u nalaat het internetadres, waar u deze informatie op terugvond, toe te voegen. Hoe dan ook kan uit dit document nergens afgeleid worden dat de vermelde persoon daadwerkelijk uw patronale nicht is, laat staan dat hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij uw ouders zou lastigvallen omwille van uw politieke activiteiten in België. Temeer daar het verbaast dat u momenteel zowel uw nicht als haar man bij de Iraanse overheid situeert terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog aangaf dat geen van uw familieleden bij de Iraanse overheid actief waren (CGVS 10/12/2021, p.6).

Ook de prints van de sociale media-account van H. R. en R. R. kunnen niet aantonen dat uw familieleden door hem worden lastiggevallen. Uit de neergelegde documenten kan slechts afgeleid worden dat uw profiel

en dat van enkele van uw volgers, gevolgd worden door het profiel van H. R.. Bovendien dient worden opgeworpen dat het een gebruiker van Instagram vrij staat op zelf te bepalen wie hem al dan niet volgt. Dat u enerzijds beweert dat uw ouders worden lastiggevallen door H. R. omwille van uw activiteiten in België en op sociale media (verklaring volgend verzoek, vraag 19), doch dat u anderzijds wel toestaat dat iemand die door R. gevolgd wordt, u mag volgen waardoor u aldus zelf de mogelijkheden schept opdat R. op de hoogte zou kunnen komen en uw doen en laten op sociale media, mag ten zeerste verbazen.

Dat u aldus in het kader van uw huidige verzoek, twee namen opwerpt waarbij u verder geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van de belaging van uw ouders, noch concretiseert u op welke manier ze werden lastiggevallen of bedreigd, is dan ook niet meer dan een blote bewering en kan evenmin als een nieuw element worden beschouwd.

Tot slot dient te worden opgeworpen dat u op heden nog steeds nalaat te concretiseren op welke manieren u – al dan niet – online politiek actief bent niettegenstaande u beweert dat men u volgt via sociale media en hiervoor bedreigd (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Enkel uit de documenten die u betreffende H. R. neerlegt – zijnde prints van diens sociale media – kan uw vermoedelijke Instagramprofiel ‘N.’ teruggevonden worden. Hieruit blijkt echter dat u op heden zelf slechts zeven berichten hebt geplaatst en dat u maar vierentachtig volgers hebt. Uw berichten genereren daarenboven hoogstens vijftig likes en drie commentaren. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat u een invloedrijk profiel op Instagram zou zijn. U toont voorts op geen enkele wijze aan dat u omwille van uw activiteiten in België bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt ter zake bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Dat uw broer u zou hebben verteld via WhatsApp dat u nog steeds gezocht wordt door de Iraanse overheid is wederom niet meer dan een blote, ongefundeerde bewering.

De overige documenten die u ter staving van uw huidige verzoek voorlegt (verklaring volgend verzoek, vraag 19) kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. Op de achterzijde van de print betreffende de oproep van R. M. staat een print van een bericht inzake Ad-liran. U hebt hier echter geen enkele vermelding van gemaakt tijdens uw onderhoud op de DVZ laat staan bijkomende informatie gegeven betreffende dit neergelegde stuk. Bovendien betreft het hier informatie die betrekking heeft op andere ‘files’ of dossiernummers dan deze op de juridische documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, bovendien d.d. december 2023. Daarnaast blijkt uit de handgeschreven tekst dat het een voorbeeld betreft van het sms-systeem van Adliran. Aldus kan uit dit voorbeeld geenszins blijken dat u daadwerkelijk werd vervolgd in Iran, wel in tegendeel. Immers, aangezien uit de documenten die u eertijds in het kader van uw eerste verzoek het voorgelegd, nog moest blijken dat er een elektronisch dossier raadpleegbaar is, dient vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek merkwaardig genoeg een voorbeeld van Adliran neerlegt, maar dus niet informatie betreffende uw eigen juridische procedure.

Het geheel van voorgaande noopt ertoe dat te besluiten dat er in het kader van uw huidige volgende verzoek geen nieuw element kan worden weerhouden dat uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot.

Gelet op het geheel van bovenstaande, dient er besloten te worden dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van het beginsel *'audi alteram partem'*.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze vervolgens te weerleggen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris der bronnen:

“Stuk 3 : Tweet van Theo Francken <https://twitter.com/FranckenTheo/status/1671399048849260546> Stuk 4 : Artikel van de media LN24 getiteld “Parents d’opposants arrêtés en Iran: Francken affirme avoir envoyé “de nouveaux éléments” qui prouvent “un lien direct” <https://www.ln24.be/2023-06-29/parents-dopposants-arretes-en-iran-francken-affirme-avoir-envoye-de-nouveaux-elements>”

Stuk 5 : Artikel van Amnesty International getiteld « IRAN, LES FORCES DE SÉCURITÉ ONT EU RECOURS AU VIOL ET À D'AUTRES FORMES DE VIOLENCES SEXUELLES » <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/iran-forces-securite-recours-viol-formes-violencessexuelles#:~:text=Amnesty%20International%20a%20%C3%A9galement%20consult%C3%A9,des%20gardiens%20de%20la%20r%C3%A9volution> Stuk 6 : Artikel van Amnesty International getiteld « Iran, un an après le soulèvement réprimé avec violence, la communauté internationale doit lutter contre l'impunité » <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/iran-soulevement-reprime-violence-communauteinternationale>”

2.2.2. Verzoeker brengt op 26 augustus 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op volgende inventaris:

“Stuk 1 : Verslag van Human Rights Watch betiteld « Iran : Les forces de sécurité ont violé et torturé des personnes détenues »

<https://www.hrw.org/fr/news/2024/04/22/iran-les-forces-de-securite-ont-viole-et-torture-des-personnes-detenu-es>

Stuk 2 : Verslag van Amnesty International betiteld « Iran. Un an après le soulèvement réprimé avec violence, la communauté internationale doit lutter contre l'impunité »

<https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2023/09/iran-one-year-after-uprising-international-community-must-combat-impunity-for-brutal-crackdown/>

Stuk 3 : Verslag van United Nations «

<https://www.ohchr.org/fr/stories/2024/03/woman-life-freedom-survivors-want-end-state-impunity-iran>»

<https://www.ohchr.org/fr/stories/2024/03/woman-life-freedom-survivors-want-end-state-impunity-iran>”

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de

verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. In het kader van zijn huidig (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in zijn initieel vluchtrelaas en benadrukt hij zijn verklaringen zoals afgelegd bij zijn tweede beschermingsverzoek, namelijk dat hij een sympathisant is van de Iraanse oppositiepartij MKO. Daarnaast verklaarde verzoeker dat zijn familie in Iran bedreigingen ontvangt van zijn voormalige leerkracht R. M. die tevens de leider is van het "Comité van de Staat", alsook stelde hij dat zijn nicht, die lid is van het comité Shabuk Sar, zijn ouders lastigvalt.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek bezorgde verzoeker het CGVS screenshots inzake de contacten die R. M. maakte, een formulier dat hij online terugvond via Google met de leden van het comité met onder meer zijn nicht, prints van sociale media van H. R. en een grondplan waarop de huizen van zijn ouders en hun belagers worden aangeduid.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven – die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht – kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Wat betreft verzoekers verklaringen die hij reeds in het kader van zijn eerdere beschermingsverzoeken heeft uiteengezet aangaande zijn vrees voor vervolging wegens zijn sympathie met de Iraanse oppositiepartij MKO, kan samen met verweerder bevestigd worden dat deze reeds door het CGVS en de Raad op pertinente wijze werden beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u opnieuw aangeeft dat u een sympathisant bent van de MoedjahedeenMKO (verklaring volgend verzoek vraag 17). In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming op 23 juni 2023 door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard daar de oprechtheid van uw engagement voor de MKO werd betwist. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest met nummer 298884 d.d. 18/12/2023. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U beperkt zich immers louter tot het herhalen dat u sympathisant doch geen lid bent van de MKO (verklaring volgend verzoek d.d. 31 januari 2024, vraag 18) zonder dat u ook maar enigszins uw engagement staft of concretiseert.”

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, *quod non in casu*. In deze zin kan verzoeker dan ook geenszins gevolgd worden in zoverre hij betoogt als zou het verwijzen naar een eerder verzoek/beslissing en arrest van de Raad die op hem betrekking hebben geen afdoende argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Waar verzoeker in het kader van zijn huidige volgend verzoek onder meer blijft vasthouden aan zijn relaas zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en thans elementen aanreikt die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken en verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt hij niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Inzake verzoekers verklaringen in kader van zijn huidige volgend verzoek dat hij nog steeds gezocht wordt, motiveert de commissaris-generaal terdege:

“Voorts geeft u aan dat u nog steeds wordt gezocht waarbij een zekere M. R. u op 27 december 2022 tweemaal zou hebben gebeld alsook dat hij bij uw ouders en broer naar u vraagt (verklaring volgend verzoek, vraag 17). U laat echter wederom na ook maar enigszins te concretiseren waarom de man naar u op zoek is of zou willen dat u terugkeert. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd op 17 oktober 2022 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en redenen van vertrek uit Iran en deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest met nummer 285388 d.d. 27 februari 2023. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Ook in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 3 april 2023 kon u voorgaande beoordeling niet in een ander daglicht plaatsen, noch bij het CGVS noch voor de RvV. Desalniettemin dateert de oproep die u in het kader van uw huidige verzoek aangeeft, van 27 december 2022. Er mag van u in alle redelijkheid verwacht worden dat u dit element al eerder, te weten bij uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming en minstens tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV d.d. 7 juli 2023 zou hebben opgeworpen, mocht hieruit blijken dat men actief naar u op zoek zou zijn in Iran. Dat u niet wist dat het belangrijk was (verklaring volgend verzoek, vraag 17) kan geenszins overtuigen. Van een verzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten. Dat u in het verleden zou hebben

nagelaten te vermelden dat u werd gecontacteerd door een leider van een nationaal comité terwijl u in het kader van uw huidige verzoek hiermee net wil aantonen dat u nog steeds gezocht wordt, kan dan ook niet overtuigen als zijnde een nieuw element.

De documenten die u ter staving van uw huidige verzoek voorlegt (verklaring volgend verzoek, vraag 19) kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. De screenshot van WhatsApp waarmee u wil aantonen dat de genaamde R. M. u heeft gecontacteerd, kan eenvoudigweg in scene gezet zijn en toont bovendien niet aan dat deze man u ook daadwerkelijk gecontacteerd heeft, laat staan met het oog op u te laten terugkeren naar Iran teneinde vervolging in te stellen.”

Verzoeker bekritiseert verweerders appreciatie van het neergelegd stuk doch brengt geenszins overtuigende elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande concrete overwegingen inzake het laattijdig karakter van deze verklaringen over de bedreigingen en de concrete beoordeling van het neergelegd stuk dat verder borduurt op deze laattijdige verklaringen en eerder ongeloofwaardig bevonden relaas.

Er wordt in dit verband aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Waar verzoeker verklaarde dat zijn ouders zouden worden lastiggevallen, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Dezelfde bedenking kan worden gemaakt met betrekking tot uw bewering dat uw ouders lastiggevallen worden door enerzijds uw patronale nicht N. H. die eveneens lid zou zijn van het comité van Shabuk Sar en anderzijds H. R. en R. R., die uw ouders zouden bedreigen (verklaring volgend verzoek, vraag 17 & 19). Vooreerst is het ook in deze opnieuw bijzonder merkwaardig dat u pas op heden in het kader van uw tweede volgende verzoek, plotsklaps op de proppen komt met een patronale nicht en enkele mannen genaamd R. die uw ouders zouden lastigvallen terwijl u hun namen compleet onvermeld hebt gelaten bij uw vorige verzoek om internationale bescherming niettegenstaande u toen weliswaar reeds aangaf dat uw ouders door dorpsgenoten werden gepest doch zonder te concretiseren. Indien het werkelijk uw nicht en naaste burens waren die uw ouders hebben lastiggevallen, valt niet in te zien dat u eerder naliet om concreet hun namen te noemen.”

Verzoeker betoogt dat verweerder lijkt te vergeten dat hij twee beschermingsverzoeken heeft ingediend, maar hij voorafgaand aan de desbetreffende beslissingen helemaal niet is gehoord. Hij betoogt dat de gesprekken bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet bedoeld zijn ter vervanging van de doorgaans lange gesprekken die op het CGVS plaatsvinden en bedoeld zijn om de voorgeschiedenis van verzoekers om internationale bescherming door te nemen. Hij betoogt dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de elementen te identificeren die door verweerder die zijn verzoek onderzoekt als belangrijk zullen worden beschouwd. Hij stelt dat in dit geval de dreigementen van deze personen hem geen andere keuze liet dan zich tot hen te richten. Verzoeker benadrukt dat het daarvoor niet voor de hand lag dat hij tijdens een onderhoud met de DVZ alle personen uit zijn familie of personen die nog geen rol hadden gespeeld in zijn geschiedenis zoals R. zou moeten noemen. Hij beklemtoint dat het juist als gevolg van de bedreigingen van deze mensen het nodig vond om over hen te praten. Verzoeker betoogt dat verweerder echter van mening was dat het niet juist was dat hij hun namen in eerdere verzoeken niet had genoemd. Hij betoogt dat hij zeker eerder de gelegenheid had gehad om over hen te praten als verweerder hem de kans had gegeven om zijn verhaal en de “ins en outs” daarvan volledig uit te leggen. Verzoeker benadrukt dat verweerder hem verwijt dat hij niet volledig genoeg is en bepaalde aspecten heeft moeten weglaten terwijl hij nooit in de gelegenheid werd gesteld daarover te worden gehoord. Hij meent dat als verweerder hem het woord had gegeven, hij ongetwijfeld al deze vragen zou hebben beantwoord. Verzoeker stelt dat verweerder daarvoor echter niet de tijd heeft genomen, doch zich niet onthouden heeft van het nemen van een afwijzende beslissing op een wijze die volledig in strijd is met het beginsel “audi alteram partem”.

Verzoekers betoog biedt geenszins een verschoning voor zijn eerdere manifest gebrekkige en thans laattijdige verklaringen. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar die stelt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, in casu vanaf zijn tweede beschermingsverzoek. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt heeft, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Wat betreft verzoekers verwijt dat hij niet ten gronde gehoord werd bij zijn eerdere verzoeken en bij het huidige volgende verzoek, stipt de Raad aan dat in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “*Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer: (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de*

Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of het verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 31 januari 2024 alsook van 13 juni 2023, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN").

Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan.

Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn desbetreffend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Bovendien heeft verzoeker middels de bestreden beslissing van 22 juni 2023 in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren en relevante elementen alsnog kenbaar te maken.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ook eerder ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze nadere toelichting te verschaffen inzake de nieuwe elementen.

Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (supra).

Voorts motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze aangaande de overige neergelegde documenten:

"Het document betreffende uw patronale nicht is hetgeen u zelf hebt teruggevonden op internet en kan eerst en vooral eenvoudigweg gemanipuleerd zijn waardoor de authenticiteit op geen enkele manier kan geverifieerd worden, te meer daar u nalaat het internetadres, waar u deze informatie op terugvond, toe te voegen. Hoe dan ook kan uit dit document nergens afgeleid worden dat de vermelde persoon daadwerkelijk uw patronale nicht is, laat staan dat hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij uw ouders zou lastigvallen omwille van uw politieke activiteiten in België. Temeer daar het verbaast dat u momenteel zowel uw nicht als haar man bij de Iraanse overheid situeert terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog aangaf dat geen van uw familieleden bij de Iraanse overheid actief waren (CGVS 10/12/2021, p.6).

Ook de prints van de sociale media-account van H. R. en R. R. kunnen niet aantonen dat uw familieleden door hem worden lastiggevallend. Uit de neergelegde documenten kan slechts afgeleid worden dat uw profiel en dat van enkele van uw volgers, gevolgd worden door het profiel van H. R.. Bovendien dient worden opgeworpen dat het een gebruiker van Instagram vrij staat op zelf te bepalen wie hem al dan niet volgt. Dat u enerzijds beweert dat uw ouders worden lastiggevallend door H. R. omwille van uw activiteiten in België en op sociale media (verklaring volgend verzoek, vraag 19), doch dat u anderzijds wel toestaat dat iemand die door R. gevolgd wordt, u mag volgen waardoor u aldus zelf de mogelijkheden schept opdat R. op de hoogte zou kunnen komen en uw doen en laten op sociale media, mag ten zeerste verbazen.

Dat u aldus in het kader van uw huidige verzoek, twee namen opwerpt waarbij u verder geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van de belaging van uw ouders, noch concretiseert u op welke manier ze werden lastiggevallend of bedreigd, is dan ook niet meer dan een blote bewering en kan evenmin als een nieuw element worden beschouwd.

(...)

De overige documenten die u ter staving van uw huidige verzoek voorlegt (verklaring volgend verzoek vraag 19) kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. Op de achterzijde van de print betreffende de oproep van R. M. staat een print van een bericht inzake Ad-liran. U hebt hier echter geen enkele vermelding van gemaakt tijdens uw onderhoud op de DVZ laat staan bijkomende informatie gegeven betreffende dit neergelegde stuk. Bovendien betreft het hier informatie die betrekking heeft op andere 'files' of dossiernummers dan deze op de juridische documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, bovendien d.d. december 2023. Daarnaast blijkt uit de handgeschreven tekst dat het een voorbeeld betreft van het sms-systeem van Adliran. Aldus kan uit dit voorbeeld geenszins blijken dat u daadwerkelijk werd vervolgd in Iran, wel in tegendeel. Immers, aangezien uit de documenten die u eertijds in het kader van uw eerste verzoek het voorgelegd, nog moest blijken dat er een elektronisch dossier raadpleegbaar is, dient

vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek merkwaardig genoeg een voorbeeld van Adliran neerlegt, maar dus niet informatie betreffende uw eigen juridische procedure.”

De Raad meent dat deze door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van deze documenten, die steun vindt in de stukken van het dossier, kunnen ombuigen.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker op heden nog steeds nalaat te concretiseren op welke manieren hij al dan niet online politiek actief is, niettegenstaande hij beweert dat men hem volgt via sociale media en hij hierdoor bedreigd werd:

“Enkel uit de documenten die u betreffende H. R. neerlegt – zijnde prints van diens sociale media – kan uw vermoedelijke Instagramprofiel ‘N.’ teruggevonden worden. Hieruit blijkt echter dat u op heden zelf slechts zeven berichten hebt geplaatst en dat u maar vierentachtig volgers hebt. Uw berichten genereren daarenboven hoogstens vijftig likes en drie commentaren. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat u een invloedrijk profiel op Instagram zou zijn. U toont voorts op geen enkele wijze aan dat u omwille van uw activiteiten in België bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt ter zake bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Dat uw broer u zou hebben verteld via WhatsApp dat u nog steeds gezocht wordt door de Iraanse overheid is wederom niet meer dan een blote, ongefundeerde bewering.”

Verzoeker repliceert dat hij heeft uitgelegd dat hij actief was op sociale media en werd gevolgd door verschillende personen die omwille van deze steun ook indirect waren bedreigd. Hij vervolgt dat hij misschien maar zeven publicaties had, maar verweerder erop gewezen moet worden dat ze allemaal een politieke connotatie hebben. Verzoeker meent dat de publicaties op verschillende data/maanden zijn geplaatst wat de hardnekkigheid van de overtuigingen van verzoeker in de loop van de tijd illustreert. Hij vervolgt dat hij er nooit prat op is gegaan invloedrijk te willen zijn maar alleen dat hij actief is op sociale media zoals blijkt uit zijn Instagram- en Twitterprofielen. Hij benadrukt voorts dat verweerder bij zijn beweringen zich baseert op zijn eigen website neergelegde rapporten en hij niettemin andere documenten wenst in te dienen, waaruit duidelijk een standpunt naar voren komt dat tegengesteld is aan dat van verweerder. Verzoeker vervolgt met een theoretische betoog waarbij hij verwijst naar verschillende persartikels. Hij benadrukt dat ondanks verweerder van de mening is dat hij niet invloedrijk genoeg is, het een feit blijft dat hij actief is op sociale media en openlijk zijn mening verkondigt. Verzoeker betoogt dat dit verzet gekenmerkt door publicaties en deelname aan verschillende demonstraties meer dan voldoende is om represailles van de Iraanse autoriteiten te vrezen, die bijzonder attent lijken te zijn op wat voor verweerder onbeduidende details lijken. Verzoeker stelt dat alle hierboven uiteengezette argumenten illustreren hoezeer de beweringen van verweerder dat de Iraanse autoriteiten er weinig belang bij hebben hem te vervolgen, zinledig zijn. Hij beklemtoont dat het duidelijk is dat de autoriteiten veel belang hechten aan en een scherp oog houden op Iraniërs die zich tegen de regering durven te verzetten, ook als zij zich in het buitenland bevinden. Verzoeker besluit dat verweerder enkel rekening lijkt te houden met de informatie die hem goed uitkomt en de realiteit van deze bijzonder dramatische en gevaarlijke situatie probeert te verdoezelen. Hij meent dat verweerder dus niet zonder meer kan beweren dat het totaal ongegrond is dat zijn broer hem heeft gewaarschuwd dat hij door de Iraanse autoriteiten werd gezocht, ook al heeft verweerder zijn relaas niet geanalyseerd aan de hand van bovengenoemde elementen.

Verzoekers betoog kan geenszins overtuigen. Immers volhardt hij louter in zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande correcte bevindingen kunnen ontkrachten.

De Raad oordeelt dat verzoeker met dergelijk betoog volledig voorbij gaat aan verweerders analyse gebaseerd op actuele landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Immers wijst de Raad erop dat uit de COI focus *“IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten”* van 10 mei 2023 blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de

dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en de bijgebrachte stukken in acht genomen, evenwel sprake is van een beperkt zichtbaar profiel gelet op het beperkt aantal volgers op sociale media zoals reeds correct aangestipt door verweerder waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt.

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen. Bovendien gaat verzoeker er met zijn betoog en kritiek op voormelde COI ook voorbij aan het gegeven dat reeds in het kader zijn eerder beschermingsverzoek werd aangestipt dat uit de destijds beschikbare landeninformatie kon vastgesteld worden dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten.

Door te verwijzen naar de monitoring van Iraniërs in het buitenland en naar de algemene situatie in Iran, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande analyse waarbij wordt uiteengezet wie specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker toont met zijn betoog en in middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota bijgebrachte (pers)artikels en verslagen inzake vervolging van politieke opposanten en inzake het repressief beleid in Iran geenszins aan dat het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden en daar politieke activiteiten hebben ipso facto met zich meebrengt dat zij bij terugkeer systematisch dreigen vervolgd te worden en de loutere monitoring en hebben van politieke activiteiten zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andersluidende informatie neer.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofdte niet aantoot of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel met zijn verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van politieke opposanten en inzake het repressief beleid in Iran niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU